

SAM NE VEM ✓

Pavle Zidar

Sam ne vem, kaj čakam,
nekaj se zgodilo bo zagotovo. —
Če nagnem se ven,
je videti vse na svojem mestu
in nisem niti za hip prevaran:
sonce, ki žaluje mimo teh krajev,
kakor da mu je ne vem koliko
za nečim,
odzdravlja kot včeraj
moji zvedavosti,
človek na obzorju
prihaja na delo z običajno točnostjo
in zelo dobro vem,
kolikokrat se bo premaknil na levo
ali desno,
kamen in voda in zelenje
se družijo v docela isti vtis,
otrok pa sili v rast
na vse načine,
samo da bi bil velik.

Samo zato,
ker je vse na svojem mestu,
se ne zgodi nič takega. —
Tu se postaraš hitro,
kakor da je to edini cilj,
ogovoriš nekaj popotnikov
in pritrdiš, da dnevi postajajo kratki,
nikoli pa ne boš zaslužil kamenja
bliže ali celo topleje
kakor lastnega sinu,
saj ne upaš niti z dvomom naprej;
hiša bo po tvojem kamen,
kakor je bila prej,
voda pa — kaj bi z njo,
saj teče in hrumi,
in če je tiha, nerazpoložena

in žalostna kakor ti,
boš komaj opazil, a nikdar zadel. —
In glej,
samo zato se nič ne zgodi.

DOMA

Pavle Zidar

Doma sem tam,
kjer telo utruji delo in ljubezen
in mi prijazna je ne samo voda
bližnja,
ki me naredi tolikokrat temnega —
tudi nepotrebno sitnarjenje
dežja mi je prijazno
in vsakršno pomanjkanje.
Od tu vendar ne morem...
Sleherno jutro mi prigovarjajo,
naj opustim pomenke s ptiči,
ker pojejo,
a jim zaman dopovedujem,
da je tudi to ljubezen.

Odhajaš, mi govorijo prijatelji
dan za dnem
in temu pritrjujejo ptiči,
kasneje pa tudi vsaka pomembnejša stvar;
in to je pravzaprav res,
vedno me je z novim soncem
nekoliko manj,
tako lahkega me ni še našel obup
do zdaj,
in če sem žalosten, sem samo zato,
ker čakam mladega vzhoda
s temi rastlinami tu,
ki prav tako ugibajo
kakor jaz,
do kdaj bomo še doma.